

בסייעתא דשמיא

צפניה בנדר

קסדות הלילה (1) הנוקמות

ספר ראשון בסדרה

מתח קצבי ערכי

ששת הסיפורים ופרקיהם

קסדות הלילה הנוקמות

17.....	פרק ראשון: ההונאה
22.....	פרק שני: חוקרני
25.....	פרק שלישי: האורח
44.....	פרק רביעי: אמצעים מיוחדים
60.....	פרק חמישי: הבישולים
70.....	פרק שישי: המצית האמיתי
88.....	פרק שביעי: כבוד השר
97.....	פרק שמיני: יירוטים מוצלחים
108.....	פרק תשיעי: דליפה
121.....	פרק עשירי: המשתיקים
140.....	פרק אחד-עשר: היורש

המנטרלים

155.....	פרק ראשון: חברת הוֹרְקְלִים
157.....	פרק שני: התערעורת ראשונית
163.....	פרק שלישי: אגף המתפרצים
178.....	פרק רביעי: המודל האמיתי
186.....	פרק חמישי: אגף המנושרים

194.....	פרק שישי: אגף המבוקרים
201.....	פרק שביעי: תעלומת סוד
212.....	פרק שמיני: פתח אליהו
220.....	פרק תשיעי: בנים על אבותם

מְדִינָה גְנוּבָה

227.....	פרק ראשון: פְּתוּן יָרֵק
241.....	פרק שני: בליץ חקיקתי
253.....	פרק שלישי: איתור סודי
267.....	פרק רביעי: המעצר
281.....	פרק חמישי: ההפיכה
287.....	אפילוג

צְנָאָה הַקְּבָאָה

293.....	פרק ראשון: משימת מזימה
305.....	פרק שני: דוקטור לה־קֵרד
310.....	פרק שלישי: ללא גבולות
333.....	פרק רביעי: הפתעה בכפר
347.....	פרק חמישי: החלפת צד
356.....	פרק שישי: אחות קטנה
365.....	פרק שביעי: פעולה נכונה

מבפנים

- פרק ראשון: שבועיים במתקן האשקלוני..... 375
- פרק שני: תעלומת השלושה..... 386
- פרק שלישי: תעלומת הייחוס..... 392
- פרק רביעי: ארגון ייִשׁל..... 396
- פרק חמישי: מידע מדאיג..... 409
- פרק שישי: מעצרים בכירים..... 413
- פרק שביעי: ההיילִקְסֵט העליון..... 424

על פְּרָחֵד

- פרק ראשון: מנוהל..... 435
- פרק שני: מוערכת..... 443
- פרק שלישי: בעיה..... 454
- פרק רביעי: מנוחה..... 464
- פרק חמישי: העבודה היא חיינו..... 472

הבהרה

כל הסיפורים המופיעים בספר זה - העלילות ו/או המאורעות ו/או ההתרחשויות ו/או הדמויות ו/או התיאורים ו/או השמות ו/או כל פרט שהוא - הינם דמיוניים בדויים ומומצאים מתחילתם ועד סופם ואינם קשורים למציאות בשום זיקה או קשר; כל הקושר בין אזכור כלשהו בסיפור כלשהו ו/או בין דמות כלשהי ו/או בין התרחשות כלשהי לבין המציאות עושה זאת על דעת עצמו בלבד ובאחריותו

על פרחי

המערכת הווירטואלית המנהלת את חייהם של זלמן
וציפורה לפרטי פרטים, נתקלת בבקשה חריגה של
זלמן אך במקום לענות היא מציעה לו לוותר על מילוי
בקשתו

זלמן מתעקש לקבל מענה: עושרו של צבי חברו
ויכולתו לבזבז עשרות אלפי דרכמות כדי ליצור
מאה חיבורים יוקרתיים בחברותא עם גדולי הדור -
מעוררת בו קנאה והוא חייב את הפתרון של המערכת
המערכת מסכימה לענות לו על בקשתו רק אחרי
שבת שבה הוא ומשפחתו מנותקים מהמערכת
ונפגשים פיזית זה עם זה

במוצאי שבת מקבל זלמן תשובה מערכתית שגורמת
לו לפרוץ בבכי ולהבין: אי אפשר לברוח מהחיים

**איך מנהלות לחיצות-האצבעות את החיים?
מדוע ואיך צעקה ציפורה על אמה וחשבה
לבטח שלא צעקה? מי מחנך את ילדיו של
זלמן ולפי איזו שיטה?**

**ובעיקר: איך יכולה ציפורה לדבר עם זלמן
בלי לדבר עם זלמן?**

יש עבודה, יש

פרק ראשון מנוהל

זלמן יצא את היכל בית המדרש בסיפוק יציב. סוגיית 'חרדל ודבורים' במסכת בבא בתרא, שעמימותו בה ניקרה בראשו שלושה ימים, הובהרה סוף טוב היטב. דבר דבור על אופניו. מאירים הדברים ומוסברים וגם מסודרים היטב במוחו.

עם צאתו את הבניין הגבוה ומקושת החלונות אל הרחוב, ענד על עיניו את המשקפיים הכהים, ועפעף פעמיים בעיניו, עפעופים ממושכים קמעא. שתי שניות לעפעוף אחד.

כשפקח את עיניו אחרי העפעוף השני, נמתח עליהן קרום דק, לבן למראה, וזלמן נותק מיד מעולם החיצוני לו ונסחף לעולם הצבעוני, החי, התוסס, הנגלה לו אחרי העפעוף הכפול כמו על מסך צבעוני פנימי ענק המוצג בתוך מוחו.

השבב הזעיר, בגודל פנינת חן, הנעוץ במתקן בגודל גרגר אפונה ששתלו לו המדענים מתחת לאוזנו הימנית, הציף מולו מראות מרצדים וצבעוניים, בחדות, בצלילות.

בכריות ראשי חמש אצבעות כף יד ימינו, מתחת לעור האצבע, היו שתולים החיישנים. קרומים דקיקים בעובי רבע מילימטר, בצבע עור, בלתי נראים ובלתי מורגשים בנוכחותם.

באמצעות כרית אגודלו לחץ על החיישנים הצפונים בראשי אצבעותיו האחרות, כדי להנחות את המערכת השתולה בשבב:

לחיצה על כרית האצבע 'אצבע' - משמעה: כן;
 לחיצה על כרית אצבע האמה - משמעה: לא;
 לחיצה על כרית אצבע הקמיצה - משמעה: המערכת
 תחליט בשבילי;
 לחיצה על כרית הזרת - משמעה: אבקש עוד מידע.
 באמצעות החיישניים השתולים מתחת לעור בראשי
 אצבעות כף ידו השמאלית יכל זלמן לכתוב למערכת הודעות
 מפורטות יותר.

הקרום הדקיק החוסם את עיניו מראיית סביבתו ומעביר את חוש הראייה
 שלו לראיית מסכים פנימיים, הושתל תחת עפעפיו בטיפול כירורגי מהיר
 שבוצע על ידי רובוט מיומן באותו הליך שבמהלכו הושתלו באצבעותיו
 עשרת החיישנים. עשר שניות ארך תהליך ההשתלה כולו. שלושה
 רובוטים ביצעו בו זמנית את ההשתלה. אחד בשני עפעפיו, שני טיפל
 בכף ידו הימנית, והשלישי שתל את החיישנים בכף ידו השמאלית. שבב
 הפנינה שהושתל מתחת לאוזנו נשתל בהליך כירורגי שארך עשר דקות,
 כולל הרדמה ויקיצה מן ההרדמה.

הקרום הלבן שתחת העפעפיים היה המסך. בעפעוף כפול של העפעפיים,
 הוצתה המערכת והופעל המסך.

עיניו נותרו מכוסות קרום ברדתו מהמדרגות אל המדרכה. אל לו לדאוג.
 המערכת תוליך אותו לאן שביקש. הוא סומך עליה בעיניים עצומות
 לרווחה.

המערכת הובילה אותו בבטחה לכיוון כביש הרצועות. בזכות המסכים
 הפנימיים שציירו לו סביבה לפי בחירתו, ראה זלמן את עצמו צועד ברחוב
 שבו הלך באותה שעה, רק ללא מראות שאותם לא חפץ לראות. בהתאם
 להגדרותיו המוקדמות, ניקתה לו המערכת את הרחוב מעצמים בלתי

רצויים, והובילה אותו בטח ללא שייתקל באנשים או בחפצים אחרים, היישר אל כביש הרצועות.

כביש הרצועות שהורחב משמעותית מאז הוציאה העירייה מהעיר את כל כלי הרכב מזהמי האוויר, הורכב מעשרות רצועות נעות שהותקנו בסמיכות זו לזו. הרצועות, ברוחב אדם, נעו לפי תנועה ממוחשבת והובילו אנשים למחוזות חפציהם. זלמן שהוכוון על ידי המערכת, עצר מלכתו ונעמד על אחת הרצועות, זאת שהמערכת הפנימית הראתה לו כי היא צבועה בירוק.

המערכת שאלה: "הביתה?" - זלמן לחץ באגודלו על כרית האצבע, לחיוב. מלחציים רכות ננעלו אוטומטית על נעליו לבל ייפול תוך כדי תנועה ולבל ימעד. הרצועה החלה לנוע לכיוון ביתו. הרצועה תעצור ליד רצועה אחרת שתעביר אותו לרצועה שלישית, עד שימצא את עצמו בפתח ביתו. הוא ביקש מהרצועה להגביר את מהירותה והיא נענתה לו. "בעוד שתי דקות תהיה בבית", חלף כיתוב מהיר על צג המערכת שאותו המשיך לראות מתחת לעפעפיו המוקרמים. זלמן לא ראה ולא ידע וגם לא התעניין מי נעים להנאתם על הרצועות לידו או מולו. המערכת פילחה בשבילו ולמענו את זהות הנוכחים ברצועות הקרובות אליו, ולא טרחה לעדכן אותו על נוכחותו של אי מי, הוי אומר: אין בקרבת מקומו מישהו שחשוב לו לדעת על נוכחותו ולעצור לשיחת שלום עמו.

המלחציים העדינות פעלו בינתיים מול החיישנים שבנעליו ואספו מהם נתוני בריאות עדכניים. "תפחית את כמות הסוכר בארוחת הצהריים הקרובה", חלף כיתוב על המסכים הפנימיים שהמשיכו לרצד מול עפעפיו. "האם תרצה שנעבור על התפריט ונספק לך הדרכת תזונה?"; זלמן לחץ על כרית הזרת ונענה: "רובוט התזונה הכין לך לארוחת הצהריים מרק אפונה, כנפי עוף ברוטב ברביקיו, פירה ופתיתים - האם תרצה הדרכת תזונה?" - זלמן לחץ על כרית האמה. הרובוט יודע את טעמיו החביבים ואת העדפותיו הקולינריות. הבריאות יכולה לחכות בסבלנות.

המערכת השתתקה מהתערבותה העכשווית בתזונתו והמשיכה להראות לו את הסביבה שבה נעה רצועת רגליו, משקפת לו את הרחוב כולו, אך ללא מראות שאינו חפץ בהם, בהתאם להגדרות האישיות שהגדיר. הוא הועבר מרצועה לרצועה שחצתה את הרחוב וממנה הועבר לרצועה שנכנסה לסמטה שבה התגורר.

“בעוד עשר שניות תיעצר הרצועה בכניסה לבנייך”, הופיע כיתוב.

הרצועה עצרה מעדנות.

המלחצים נפתחו, זלמן ירד והמשיך ללכת לפי ההנחיות הדיגיטאליות. הכניסה לבניינו היתה מהודרת, נקייה מגרגר אבק, גדושה בשיחי נוי מלבליים ומטופחים. לרגע חשב שעליו לשלוח מכתב תודה לעירייה המפתיעה לשם שינוי, אך במשנהו נזכר כי הכניסה הנקייה של בניין מגוריו קיימת רק במערכת הפנימית שלו. במציאות החיצונית, בפעם האחרונה שבדק, לפני כחודשיים, ברגע של חולשת סקרנות, היתה הכניסה לבניינו מוזנחת, מאובקת, מלאה בקוצים ועמוסת גרוטאות. בני ברק לא ממהרת להשתנות.

הרגיש את רגליו עומדות במעלית הממתינה לפקודת עלייה. “טרם טיפלת בבעיית המשמעת של נתנאל”, הופיע הכיתוב. אותיות אדומות על רקע אש.

זלמן לחץ על הזרת. המעלית המתינה. כיתוב בשולי הצג הפנימי עדכן: “זמן משוער לשיח הבא בביתך בעניין בעיית המשמעת של נתנאל, שתי דקות; המעלית שאליה נכנסת תתחיל לעלות בעוד דקה וארבעים שניות”. זלמן המתין לתוצאות לחיצת הזרת. “אסור לך להתעלם. עליך לטפל”, נוסחה ההוראה, קצרה ותמציתית.

זלמן לחץ שנית על הזרת. הפעם, לחיצה ממושכת ודי נרגזת.

התשובה הופיעה אחרי עיבוד מידע שארך עשר שניות. “לפי שיטת יצחקזון [90% הצלחה במקרים דומים] עליך להעניש אותו בעונש רגוע ומינורי של שלילת צעצוע או משחק; לפי שיטת שיקובשטיין [82%

הצלחה במקרים דומים] עליך לאיים עליו באיום אמין ולא להעניש לפי שעה; לפי שיטת שלחדיסקי [שיטה חדשה, טרם נאספו די נתונים] עליך לתת לו להתבוסס בתוצאות טבעיות של מעשיו, בתוספת הסבר עם דוגמא מעולמו כדי שיבין”.

זלמן לחץ בו זמנית לחיצה ממושכת על הקמיצה והאצבע. המערכת הבינה מפקודתו שעליה לפעול לפי שיטת יצחקזון, בשליחותו אך בכוחות עצמה. נתנאל שלו בן התשע יקבל עכשיו במערכת שלו הופעה של אביו זלמן המשוחח אליו ומטפל בו בשיטת יצחקזון, ללא שזלמן יהיה מעורב בפועל בטיפול.

המערכת ביררה: “איך תרצה ‘להופיע’ באקט החינוכי שאבצע מול נתנאל - בלבוש מלא של בית מדרש, בלבוש קליל של בית, או אפשרויות אחרות לבחירתך?”

זלמן לחץ על האופציה הראשונה.

המערכת התנגדה: “לבוש של בית מדרש עלול ליצור בנתנאל התניה קוגניטיבית שלילית. ממליצים על לבוש ביתי”.

זלמן אישר.

המערכת שאלה: “האם להוסיף לתוכחה גם סיפור־צדיקים, משל עתיק, דוגמאות מהחיים?”

זלמן אישר את כל המכלול. גם, גם, וגם.

המערכת הגיבה: “אתה נשמע עייף מכדי להחליט. האם תרצה שנחליט בשבילך (אצל נתנאל עדיף דוגמאות מהחיים, להבנתנו)?”

זלמן לחץ על כרית האצבע לאישור בשנייה שהסתיימו הדקה וארבעים השניות.

המעלית האיצה אותו לתוך ביתו ונעצרה. דלת המעלית נפתחה ללא רחש לתוך הסלון. ריח של כנפי עוף ברוטב ברביקיו היכה בנחיריו. הוא מיהר להקיש על אחד החיישנים בכף ידו השמאלית, ונשאל לרצונו.

הוא הקיש שוב וביקש: "ריח אחר, בבקשה", וגם בירר: "האם ציפורה לא בבית?"

המערכת ענתה: "החלפנו לריח דגים. ריח הילדות שעליו גדלת כבן למוכר־דגים אהוב. ציפורה לא בבית. משלימה שעות בעבודה עד הלילה. נוכל לדמות לך את נוכחותה. האם לדמות?"
זלמן אישר.

המערכת ביררה: "תרצה אותה בארוחת הצהריים שותקת ומהורהרת; משתפת במידה מתונה; או מפטפטת בלי גבול?"

זלמן אישר את האופציה האמצעית. ציפורה הופיעה. זלמן הובל על ידי המערכת אל השולחן ששוקף לו בתוך המסכים הפנימיים יחד עם כל הבית, בירך בכוונה, והחל לסעוד. בסיום הסעודה, שלוותה בשיחה עם ציפורת־המערכת, שאלה המערכת: "להעביר לציפורה האמיתית את מסקנות השיחה?"
זלמן התלבט.

המערכת המתינה שלוש דקות ושאלה שוב: "האם להעביר לציפורה את תמלול השיחה שקיימת איתה בארוחת הצהריים?"
זלמן לחץ על הזרת.

המערכת סיפקה מידע: "לפי הנתונים שברשותנו, ציפורה נעלבה פעמיים במהלך השיחה אך בלעה את עלבונה בקלות. בנוסף, היא הסכימה עם 73.5% מדברך. בשקלול כל הנתונים תוכל להרוויח מהעברת השיחה. האם להעביר לה את השיחה?"
זלמן לחץ על אצבע הקמיצה.

המערכת הגיבה: "מחליטים להעביר את כל השיחה. הצעה: תמורת תשלום של 15 דרכמות, תעביר לה המערכת את השיחה כשהיא מסוננת, ללא קטעי ההעלבות. ממליצים מאוד."
זלמן היסס.

מצד אחד, יש לו אפשרות לנקות מהשיחה את העלבונות המיותרים שכלל לא התכוון אליהם. מצד שני, התשלומים הללו של הדרכמות נראים קטנים בשעת התשלום, אך מצטברים בסוף החודש להון רב. לאחר התלבטות קצרה, לחץ על אצבע הקמיצה.

המערכת הגיבה: "השיחה הועברה לציפורה בשלמותה".

זלמן תהה אם יספיק לחטוף תנומה עד תחילת סדר אחרי הצהריים כשהופיעה ההודעה הבאה: "מצטערים, אולם דקה לפני שהועברה אליה השיחה, ספגה ציפורה עלבון בלתי צפוי במקום העבודה. כתוצאה מכך חודדה רגישותה והחריפה מאוד רמת העלבונות בשיחתך עמה. עדכון מצב חדש: ציפורה שקיבלה את השיחה המלאה שלך איתה, פגועה יותר מהצפוי והיא מסכימה רק עם 25% מדבריך, אך גם את ההסכמה הזאת לא תסכים לבטא, בשל רגשי ברוגז חזקים המתעוררים בה ברגעים אלה. ממליצים לשקול דרך תגובה".

זלמן רגז. ולא ידע אם על עצמו שחסך את 15 הדרכמות, או על המערכת שלא צפתה בזמן את ההעלבה של ציפורה במקום העבודה, או על המעליב במקום העבודה של ציפורה. למערכת השיב: "פורש לתנומה. אבקש יקיצה בעוד חצי שעה. עלי להספיק לכולל".

המערכת ענתה: "שוב דחיינות בנושא ציפורה אשתך? המחיר על הדחיינות עלול להיות יקר. החלטה שלך. צהרי מנוחה, זלמן. שן במנוחה. אפעיל לך מוזיקה מרגיעה ומרדימה. היום בסדר אחה"צ-ערב עליך ללמוד את שיטת בעלי התוספות בסוגיית 'רבי חנינא סגן הכהנים' ועליך להיות מרוכז. החברותא שלך עשוי להיות לא ממוקד בשל עניינים בריאותיים של אמו. נתנאל בנך קיבל את התוכחה בהבנה. המערכת צופה כי בעיית המשמעת תבוא על פתרונה. מוזיקה שקטה תופעל עכשיו".

זלמן עפעף פעמיים והתנתק מהמסכים. עיניו ראו את החדר שסביבו בראייה טבעית. באוזניו השתפכו צלילי המוזיקה מהרגיעה. מה נכון ומה נבון היה לחבר גם את ילדיו לשבבי המערכת, הנה, נתנאל בנו, קיבל

את התוכחה בהבנה, תוכחה של אבא, רגועה ומנומקת, מועיל ויעילה,
בלי שהאבא אפילו יידע מה אמרה דמותו הווירטואלית לבנו היקר בתוך
המסכים הפנימיים של בנו היקר.
שינה מבורכת נפלה על זלמן.

פרק שני מוערכת

ציפורה אכן הייתה נרגזת כהוגן. חיישני נעליה זמזמו והמערכת התריעה כי לחץ הדם שלה מטפס. היא לחצה בבוהן רגלה הימנית על הכפתור המכבה את החיישנים לשלוש שעות. אין את נפשה עכשיו לעדכוני בריאות.

השיחה הקשה שניהלה זה עתה עם זלמן בעלה - כלומר עם דמותו במערכת - טיפסה לטונים גורדי שחקים. בשל סף הרגישות הנמוך שלה, אחרי הבלגן בעבודה, תבעה לדעת ולשמוע מדוע דיבר אליה בהעלבות. היא דרשה הסבר. למה זה מגיע לה.

והוא, במקום להתנצל, כפי שציפתה, ענה לה במענה לשון מפולפל ורווי האשמות. הזכיר לה קלונים שכוחים, עקץ גם את משפחתה, ולא שתק לרגע. כשהרימה את קולה כדי לגבור עליו, הגביר בתגובה את קולו כמכריז על הלווייתה בחוצות העיר. אוזניה כמעט ניצלו מעוצמת האוקטבות והיא מיהרה ללחוץ על המתג בשורש כף היד השמאלית, המחליש את העוצמות. במקום לנסות להרגיע אותה, הוא רק יצק נפט והבעיר את עלבונה לשלהבת ענק, שופרת ומשמידה.

זמן רב יידרש, כך הרגישה, לגבור על עלבונה שהעמיק לחתוך למעמקי תהומות. לא בקלות ישכך זעמה שהחריף מרגע לרגע כחזרת מדמיעה שנטחנה זה עתה.

יש בה אשמה תורמת לכאב שנגרם לה. היא זאת שהזמינה את הכאוס

הרגשי. המערכת שלה העבירה לה את שיחתו של זלמן איתה בארוחת הצהריים שלו, ובתום צפייתה בשיחה, שאלה אם היא רוצה לענות לו, לזלמן. המערכת המליצה לה לא לענות לשיחה. המערכת הציעה לה שתי אופציות: האחת להתעלם להדחיק ולשכוח; האחרת, להשתהות, להשעות, להמתין ולחכות. המערכת הסבירה לה שלולא הצעקות שספגה דקות קודם לכן במקום העבודה, לא היתה נעלבת עד כדי כך ממה שזלמן אמר, ולכן מומלץ שלא תענה לו כשכולה רותחת.

והיא, דחתה את ההמלצה ודרשה מהמערכת לנהל מידית שיחת תגובה גלויה, נוקבת וקשה, עם זלמן.

המערכת נענתה להחלטתה והעמידה מולה את זלמן, בגרסתו הווירטואלית - בעוד זלמן האמיתי גם את תנומת הצהריים בנחת - נחוש לדיון ודרוך לקרב. לפני תחילת שיחת הליבון בינה לבין זלמן, שאלה אותה המערכת: "ציפורה, זלמן כאן, מוכן לשיחה. האם תרצי שהוא יגיב בהתנצלות ובפייסנות, או בהתנערות אלגנטית מאשמה, או שיילחם מולך בלוחמה עיקשת?"

ברוב זעמה, בחרה ציפורה את האפשרות האחרונה. היא לא תשמור בבטן את הרגשתה הקשה. היא תוציא הכול על ראשו של זלמן. שיידע אחת ולתמיד.

המערכת ניסתה שוב את גישת הריכוך וכתבה לה מפורשות: "המערכת ממליצה לך לבחור את האפשרות הראשונה". ציפורה דחתה את ההמלצה. זלמן הופיע במלוא הדרו על המסכים הפנימיים שלה ואז התלקח הויכוח ביניהם כהמשך לעלבונות שחשה בשיחת ארוחת הצהריים. זלמן לא רק שלא התנצל, אלא תקף והתקיף, האשים והשמיץ, פגע והעליב.

תוך כדי זיקוקי הניצוצות שעפו ביניהם הבהב לה כיתוב ירקרק-צהבהב בתחתית המסך הפנימי: "המערכת ממליצה להעביר את זלמן למצב מפייס".

ציפורה, טעונת אש וגופרית, דחתה את ההמלצה. הקרב המילולי בינה

לבין בעלה המשיך בהתלקחות רבת פיצוצים. זלמן לא טמן נשק לשונו בצלחתו והיא, נבוכה והמומה, לא השאירה חרבה באמתחתה. טעויות שלה שכבר הספיקה לשכוח, הזכיר לה במשטמה, כאילו אירעו אתמול. היא התגמגמה לעומתו, ולרגעים חישבה לבכות וקיוותה שמבוכתה תבלום את שצף זעמו ונחל קצפו. ובכל זאת, לא נרתע זלמן, כמו התחייב לירות בשיחה אחת את כל תחמושתו האצורה לימי קרב.

כשתמה השיחה אחרי עשרים דקות קשות, ונמצאה ציפורה מותשת וכבויה, על סף בכי, נשאלה על ידי המערכת: "האם להעביר לזלמן את השיחה שלך עם זלמן?"

ציפורה, ברוגזה שוצפת וברתחה קוצפת, לחצה על כרית האצבע לתשובה חיובית. או ואבוי. טעות בשיקול דעת גוררת טעות חדשה בשיקול הדעת. לא די שנקלעו למלחמה בגלל התעקשותה לעצב כך את השיחה ביניהם, היא עוד רוצה שהמערכת תעביר את מצב ותמונת המלחמה לזלמן האמיתי, ישירות אל המסכים הפנימיים שלו מתחת לעפעפיו.

המערכת המליצה לה חד־משמעית להימנע משליחה מיידית של שיחתם הרגוזה, ולהידרש מחדש לשאלה כעבור ארבע שעות, כשזלמן יסיים את סדר לימודו בכלל. ההמלצה נכתבה באותיות גדולות מאוד שמילאו את כל המסך. ציפורה רגוזה, דחתה את ההמלצה, ואף נטרלה את אופציית ההמלצות המערכתיות לשלושת הימים הקרובים. שתפסיק המערכת לחנך אותה או לנסות למתן את תגובותיה. השיחה נשלחה אפוא אל זלמן.

ועתה, כמחצית השעה אחרי משלוח שיחת המלחמה לזלמן, ישובה ציפורה במשרדה ונאכלת ברגשי חרטה. זועמת על עצמה, מייסרת את כליותיה, אוכלת את לבבה. מדוע שלחה את השיחה עם זלמן בעלה במערכת הווירטואלית לזלמן בעלה בשדה המציאות. למה. למה. בשביל מה זה טוב.

אחרי דקות ארוכות של האכלה עצמית החליטה ציפורה להתייעץ עם

המערכת ולשאול אותה כיצד תוכל לאחות את הקרע שקרעה ולרפא את הפצע שפערה. מה עושים כדי לגרום לזלמן להבין שסערת הרגשות וסופת הזעם חלפו ותשקוט הארץ.

כדי להתרחק מאוזניים מקשיבות, עזבה את שולחן עבודתה המואר, שהתריע בפניה כי זאת העזיבה השלישית הבלתי צפויה שלה למשך אותו שבוע והחל מן העזיבה הבאה לצורכי עניינים משפחתיים, ינוכו העזיבות ממשכורתה.

ציפורה התעלמה מההתרעה והתרחקה מחדרה. אוזניים לכתליו.

“איך אפשר לתקן את טעות שליחת השיחה לזלמן?”, שאלה את המערכת.

“המערכת מזהה כי עזבת את שולחן עבודתך ללא הצדקה אובייקטיבית. עלייך לשוב לעמדת העבודה עכשיו. בהנהלה עלולים לזקוף זאת לחובתך”, נענתה.

“אינני יכולה לעבוד כל עוד שהבעיה לא תטופל”, הקישה.

“הסירי דאגה מלבך, ציפורה. הבעיה מצויה בטיפול יסודי בעל סיכויי הצלחה מלאים והחלטיים. עלייך לשוב מיידית לעבודה. אגב, משוב הכיסא שלך עדכן את המערכת כי עלייך לבצע שני תרגילי מתיחת עורף בטרם תשובי”.

ציפורה שבה לעבודתה מאוששת ורגועה, אחרי שביצעה, ליתר ביטחון, ארבעה תרגילי מתיחה לעורפה. המערכת תטפל במשגה החמור שלה. המערכת יודעת לטפל.

גם שלשום טיפלה לה המערכת ביעילות רבה בבעית תקשורת קשה ומסובכת שיצרה ציפורה בשל קוצר רוחה ואימפולסיביותה הידועים לשמצה מעודנת בקרב מכריה.

שלשום באו המים עד צוואר נפשה בעקבות שיחה קשה שניהלה איתה אימה גברת אסתר.

האם האשימה אותה: "יש לך אימא אלמנה, ציפורה, ואת מתעלמת. חצי שנה כבר לא באת לבקר. להזכירך: אני עוד חיה".
 "לא באתי? אני באה אלייך בכל יום", ענתה לאימה.

"את לא באת, ציפ'לה. את שולחת אלי למסכים הפנימיים את עצמך הווירטואלית. נכון. אנחנו משוחחים בכל יום כשעה, ואת מלאת סבלנות ומחדשת לי חידושים בתחומים האהובים עלי, בעוד שאני מספרת לך זיכרונות, האהובים על גרסתך הווירטואלית היושבת מולי במסך. אבל אני רוצה שאת תבואי. ממש את. הבת שילדתי. העור והדם והבשר והעצמות שלך. לא הדמות שלך שמופיעה לי במסך הפנימי".

"מה זה משנה אימא? באמת, מה זה משנה? תאמיני לי, אימא, שהגרסה שלי שאת מקבלת במסך בעזרת המערכת הנפלאה, מושלמת בהרבה ממני האמיתית. את מקבלת אותי בכל שעה ביום או בלילה, לפי הבחירה שלך, ואת מקבלת בת מעולה ובעלת מידות טובות, אף פעם לא עייפה או ממהרת, תמיד רעננה ופנויה, מטופחת ולבושה במיטב המחלצות, עניינית. לא אומרת בטעות מילה שתפגע בך. יודעת איך ועל מה לשוחח איתך. מעדכנת אותך על הקורה בחיי, מתעניינת בסבלנות על הקורות בחייך, צוחקת כשצריך, בוכה כשנדרש, שותקת ומשוחחת לפי מה שרצוי לך באותה אלפית שנייה. מה הבעיה, אימא?"

"הבעיה היא שאני, אימא שלך, שייכת לדור הקודם, ציפ'לה. את באמת מקסימה מאין כמותך בגרסה הדיגיטאלית שלך, אבל אני חייבת גם משהו אמיתי. תבואי. את בעצמך ובכבודך. תקפצי לביקור כמו שאת. לא מושלמת, אבל אמיתית. המערכת תסדר לך הגעה מהירה. הרי זה לא כמו בזמן שלנו, שהיו צריכים לעלות על מוניית שהיו לה גלגלים שנוגעים באספלט והיה צריך לגלגל אותם עם המנוע של המכונית ולנסוע ולנסוע. הרצועה תוביל אותך צ'ק צ'אק מכביש הרצועות אל מחוץ לעיר. שם

תועלי על מכונית מעופפת ליחיד, ובתוך עשר דקות הרובוט המתמרן את המכונית המעופפת מוריד אותך אצלי מחוץ לבית. לא להאמין שפעם נסעו את המרחק הזה על הכביש במשך שעתיים. תבואי."

"את פשוט אגואיסטית, אימא. פשוט אגוצנטרית ואגואיסטית", הגיבה ציפי בכעס ובתוך שתי שניות נחרדה ונבעתה עד הגעה לסף עילפון. בלהט השיחה שכחה שהיא מדברת עם האם האמיתית שלה. מתוך הרגל סברה שהיא משוחחת עם האם הווירטואלית שמופיעה לה בצג הפנימי. אליה נהגה לדבר בחופשיות יתרה.

"מה אמרת?", נחרדה האם, אסתר, ממרום גילה, "ככה מדברים היום להורים. זה נוסח הדיבורים של חודש כסליו בשנת ת"ת לאלף השישי? זהו? אין 'כבד את אביך ואת אמך'? אין 'איש אמו ואביו תראו'? אני מזועזעת ממך, ציפורה. בנות גידלתי ורוממתי והן פשעו בי".

"סליחה, אימא, סליחה, סליחה. אלף סליחות", נחרדה, "מתוך הרגל חשבתי שאני מדברת עם גרסת ההדמיה שלך, אימא. את הרי יודעת שבחיים לא הייתי מעזה לדבר ככה אלייך, האמיתית. התבלבלתי, פשוט טעיתי".

"אז ככה את מדברת אליי כשאני מופיעה על המסך הפנימי שלך בגרסה הווירטואלית? בכזה זלזול ובכזאת חוצפה?", נעלבה אסתר עמוקות.

"הרבנים מתירים. הם פסקו להלכה שהדמות הווירטואלית היא כלום. דמיון. זלמן אמר לי פעם שלפי ספר חסידים צריך לכבד את ההורים גם במחשבה, אבל אני חושבת שלהלכה אם אני מדברת לדמות ווירטואלית שרק מדמה אותך, אין את החיוב של מורא וכיבוד".

"אבל בכזה זלזול, ציפורה? את בפירוש מקבעת בתוכך תודעה של זלזול כלפיי. טוב, אולי אני צריכה להודות לך שעוד לא הרגת אותי בגרסת הווירטואלית. שמעתי על ילדים שהורגים את הוריהם הווירטואליים, רחמנא ליצלן, ומארגנים להם במערכת הפנימית שלהם לוויה ווירטואלית. הכול כולל הכול. הספדים, הלוויה, קבורה. יש אפילו פסיכולוגים, לא

עלינו, שממליצים על זה, להרוג את ההורה הווירטואלי ולחוות תהליך אָבֵל שלם ומלא, כפתרון לשיקום יחסים עם ההורה האמיתי, החי מחוץ למציאות הווירטואלית".

"שמעתי על זה, ולא, לא הרגתי אותך, אימא, חס וחלילה. את יודעת שאני אוהבת אותך. אבל לפעמים אני משחררת קיטור אל הדמות הווירטואלית שלך. ובינינו, קשה לי להאמין שאת מדברת אחרת אל הגרסה הדיגיטאלית שלי שמופיעה אצלך", התגוננה ציפורה, "מה אשמע אם אזמין במערכת את תמלולי השיחות שלך אל הגרסה הווירטואלית שלי".

"לא תוכלי לעשות זאת בלי הסכמה שלי", הזכירה לה האם, מתגוננת.

שתיקה השתררה מעבר לקו.

ויומיים עברו מאז.

תחילה התהלכה ציפורה בעצבות מכבידת ראש. באין מתכוון זלזלה בכבוד אמה האלמנה. מקבץ של איסורים דאורייתא. גם אָם. גם אלמנה. זלמן ביקש לדעת מדוע עצובה היא, ולא נענה ברצון. ציפורה חששה שאם תשתף איתו פעולה, יבקש לראות את צורת הדיבור שלה אל גרסתו הווירטואלית.

מאחר ולא ענתה לו, ביצע זלמן שאילתא במערכת הפרטית שלו ששיערה על בסיס ניתוח האישיות ובחינת הממצאים, כי הדכדוך של ציפורה אשתו מקורו ביחסים טעונים עם האם.

ההשערה הנכונה, שעדיין נותרה בגדר השערה גרידא, בשל חומת הבידוד הקשוחה שנבנתה בין המערכות, על מנת להעניק לאדם פרטיות, העניקה לזלמן קצה חוט למשיכה של שיחה מתמשכת וגלויה עם ציפורה שהודתה כי ההתייחסות שלה לאימה מעציבה אותה.

"אפשר לתקן את זה", הרגיע.

"איך? שוחחתי איתה באמת. אני, האמיתית, שוחחתי עם אימי, האמיתית ואמרתי לה שהיא אגוצנטרית ואגואיסטית".

"יש אופציה", עדכן אותה, "אמנם יקרה יחסית, לשתול במוח של אמא שלך שחזור חיובי מִפְּקֵן של החוויה השלילית. המוח יזכור את השיחה בצורה חיובית ושונה לחלוטין. הגרסה המקורית של השיחה תימחק לה מהתודעה".

"יקרה? כמה זה?"

"שלוש מאות דרכמות".

"יקר מדי", נאנחה. התעריפים של השירותים הנלווים במערכת נוסקים בהתמדה כלפי מעלה.

"יקר מדי? בשביל לפייס ולרצות אם אלמנה בודדה?"

"יקר מדי".

אחרי ליל נדודים מצאו פיתרון אחר ומקורי שנהגה במוחו הלבמני של זלמן ועובד פרקטית במוחה המעשי של ציפורה. הם התייעצו עם המערכות שלהם לגבי סיכויי הצלחתו של הפתרון והמערכות הנפרדות, של זלמן ושל ציפורה, נתנו כל אחת בנפרד סיכויי הצלחה גבוהים לפתרון החלופי שגיבשו יחדיו.

זלמן זימן את עצמו עם נתנאל בנם לביקור ממשי - לא ווירטואלי - אצל סבתא, הלוא היא חמותו האלמנה, כדי להתעניין בשלומה.

תוך כדי ביקור סיפר לה זלמן על התקלה שקרתה להם במערכת בשל באג בלתי צפוי. תקלה שגרמה לציפורה להתבלבל ולהחליף בין אמה לחמותה, כך שבעוד שהיא חשבה שהיא משוחחת עם חמותה, היא בעצם דיברה עם אימה, ומכאן מקור הטעות. האישומים החריפים לא נועדו כלל לאם כי אם לחמות.

"לא מדברים אל חמות כמו שהיא דיברה", התבצרה חמותו, אסתר אָם ציפורה, בעלבונה.

"לאימא שלי זה לא מפריע".

"גם אם זה לא מפריע, לא מדברים ככה".

"לא. היא חשבה שהיא מדברת אל הגרסה הווירטואלית של אימא שלי וזה באמת לא מפריע לה. אימא שלי, שתהיה בריאה, כבר לא יוצרת קשר עם הגרסאות המציאותיות שלנו. היא התמכרה לגרסאות הווירטואליות שלנו שם היא שולטת על כל הפרטים ומנהלת לכולם את החיים. השוויגער הרי יודעת שאימא שלי שתהיה בריאה היא טיפוס שאוהב לארגן הכול. שבאמת תהיה בריאה. במסך הפרטי שלה היא עושה סדר מטופטפ כרצונה והופכת אותנו למענטשים כאוות נפשה. ברצותה מרזה אותנו, ברצותה משמינה אותנו, עוטפת אותנו בסוודרים, יוצקת לנו תכונות, מנהלת איתנו שיחות שבכולן ידה על העליונה, חוסמת אותנו מהשמעת צליל של ביקורת, מפעילה אותנו בהשמעת מחמאות עליה ועל בישוליה".

"היא לא כזאת בשלנית גדולה, למיטב זיכרוני", הרהרה אסתר בקול. "מה זה בשלנית? מי מבשל היום? המערכות מבשלות לנו הכול. השוויגער חיה את הדור הקודם שאנשים היו צריכים לעמוד ולבשל, לשרוף זמן על הדבר הזה שקוראים לו להכין אוכל, ככה מספרים לנו. למרות שקשה לנו להאמין. לא מבין איך חייתם אז. איך הסתדרתם? איך ידעתם לקחת חומרי גלם ולהרכיב אותם למאכל על אש בלי המערכת?"

אסתר נאנחה.

לא אחת התגעגעה לימים המתרחקים ההם. ימים שבהם מטבח היה מטבח. אוכל היה אוכל. משפחה הייתה משפחה. אנשים היו אנשים. ושיחות היו שיחות. הנה, שיחה כמו זאת שהיא מנהלת עכשיו עם חתנה, שבא לגונן על אשתו-בתה, למרות שהיא לא קונה את התירוץ המבושל של טעות בזיהוי, היא נהנית מעצם השיחה כי זמן כה רב לא ניהלה שיחה כה אנושית. עם אדם. עם מישהו קיים.

בואו של זלמן לא הפתיע אותה. המערכת שלה ניבאה לה ועדכנה אותה, אחרי שקלול אלפי רסיסי נתונים ובחינת שברירי ממצאים על בסיס העבר, שחתנה זלמן הוא שימצא את מתכון הפיוס עם בתה. המערכת

צדקה כמעט לגמרי. לא ממש לגמרי. המערכת אמרה שהוא יביא איתו מאפה ביתי. זלמן בא בידיים ריקות.

לא נורא, היא תזמין מהרובוט מאפה ביתי.

עכשיו, יומיים אחרי פתרון התסבוכת הכאובה עם אמה, וכל הכבוד לזלמן על הרעיון ועל הביצוע המושלם שלו, השתוקקה ציפורה שהמערכת תסדר לה גם את הפלונטר שיצרה זה עתה עם זלמן. אוף-אוף-אוף, רטנה. מדוע שלחה לו את השיחה. מדוע התעלמה מהמלצות המערכת.

שולחן העבודה שלה צפצף בצורמניות, להזכיר לה כי היא אינה מרוכזת. על פלטת השולחן, פלטה שהיתה מסך מגע ענק, הופיעה באדום 'התרעת פיזור קשב'.

כל התרעה כזאת מפחיתה עשר דרכמות ממשכורתה. ציפורה עצמה עיניים לרגע, עפעפה עפעוף כפול, והזמינה באמצעות המערכת משקה אנרגטי להגברת התפוקה בשעה הקרובה.

הזמנתה נקלטה אך נתקלה בשאלה: "המשקה יוסיף לך אנרגיה, ישיב את עבודתך, ויעביר אותך למצב שבו תדביקי את הפער ותמחקי מהתיק שלך את ההתרעה הקודמת. עם זאת, שתיית המשקה בשלב הנוכחי, ירע את מצב בריאותך וישפיע על קיצור תוחלת החיים שלך בכשמונה דקות. האם להזמין?"

ציפורה לחצה על כרית האצבע. עד שיגיעו חייה אל קיצם הרחוק לתקוותה, ימציאו המדענים המצאה שתבטל את כל קיצורי תוחלות-החיים שצברה בתזונתה הלקויה.

בשבע בערב סיימה ציפורה את משמרתה, רגועה ונינוחה. ההספקים גברו בזכות המשקה האנרגטי והתרעת פיזור הקשב נמחקה כלא הייתה.

יצאה את המשרד באנחת הקלה רווחת. עצמה את עיניה, עפעפה עפעוף

כפול, והתחברה למערכת שתוביל אותה בבטחה לביתה. לבקשתה ניקתה המערכת את הרחוב מכל הבניינים והאנשים. ציפורה הלכה אפוא בחורשה ירקרקת. המערכת דאגה לסמן את האנשים האמיתיים שהתרוצצו סביבה כעצים עטויי עלוות, למען לא תיתקע בהם בלכתה.

ככביש הרצועות לא היה תור. ציפורה נאנחה לרווחה, המערכת הובילה אותה בטח אל הרצועה הפנויה.

היא עלתה על הרצועה שנדמתה לה בזכות המערכת כדשא ירוק. נעליה הודקו בעדינות על ידי צמד מלחציים והרצועה הופעלה. "ארבע דקות עד לביתך, דרך צלחה", נרשם לה על הצג. "ואגב, הבעיה עם זלמן נפתרה".

מיד לחצה לחיצה ארוכה על הזרת והמתינה שתי שניות. המידע הופיע: "למרות בקשתך והוראתך המפורשת, שיחתכם הרגוזה כלל לא נשלחה לזלמן. אנו מתנצלים על הפרת הוראתך, אך בטוחים שאת שבעת רצון ואסירת תודה. הפעם עשינו זאת בחינם, אך בפעם הבאה נגבה לך שלושים דרכמות על שירות כזה. ליל מנוחה. עוד שלוש דקות את בבית. שרה'לה לא הכינה שיעורי בית. זאת פעם שלישית השבוע. עלייך להתערב בעדינות. המערכת מזהה כי שרה'לה סובלת מחוסר ויטמין די. זלמן טיפל בבעיית המשמעת של נתנאל".

ציפורה נאנחה אנחת רווחה. זלמן לא קיבל. זלמן לא ידע. זלמן לא שמע. ברוכה תהיה המערכת המוערכת.

זלמן למד במנוחה כל אחרי הצהריים.

אבן כבדה נגולה מעל לבה.

פרק שלישי בעיה

בשבע וחמש דקות בדיוק נכנסו שניהם הביתה.

ציפורה הזמינה מהמערכת ארוחת פרווה בטעמים בשריים מחומרי גלם משובטים. הניחוחות הבשריים - מותזים כתרסיס דקיק מנקבים זעירים הקבועים במשקוף מעל דלת המעלית המכניסה אותה לסלון - קידמו את פניה בכניסתה הביתה. היא נשמה עמוק את הניחוחות.

אחרי הארוחה הבשרית בטעמה ופרוואית במהותה, הזמינה גלידת פרווה בטעמים חלביים מקוריים. כל הפרודוקטים משובטים מהצומח. אין חשש איסור בשר-וחלב. זלמן שסעד איתה, הזמין לפני כן מהמערכת ארוחה קלה יותר. המערכת זכרה כמובן לעכב את המעלית שלו בחצי דקה בלתי מורגשת כדי שהניחוחות הבשריים שהזמינה ציפורה ושמהם סלד, יספיקו לפוג בטרם כניסתו הביתה.

המערכת עדכנה את שני ההורים על מצב הצבירה של כל הילדים: שרה'לה בת האחת-עשרה, שבעה, רוויה, זקוקה לדרבון בנוגע לשיעורי בית (המערכת עדכנה כי שיעורי הבית לא יתרמו לה מאום להשכלתה ולעתידה, מלבד תרגולת לציות ולמשמעת) ולתוספת ויטמין די; נתנאל בן התשע, שבע ורגוע, במיטתו, על סף הירדמות. המערכת הפרטית שלו מקריאה לו בקולה של אימו ציפורה סיפור-ילדים שנבנה לפי בחירתו (הוא ביקש מהמערכת סיפור המכיל: סוף טוב, סוס וכבש, ילד בגילו, ילד נוסף בוגר ממנו בשנה, וילד שצעיר ממנו בשנתיים. לשאלת המערכת על אודות הסגנון הסיפורי הרצוי לו ביקש נתנאל סגנון מעורב של סופרות

הילדים בקרמן ופוקס. לשאלת המערכת לזהות הקול שיקריין לו את הסיפור ביקש הילד את קול אימו. המערכת שדרגה את בקשתו בהצגת אמו בגרסתה הווירטואלית ישובה ליד מיטתו, קורנת ומרוצה, מקריאה את הסיפור); מוישי בן הארבע ישן שנת ישרים, בטרם הירדמותו שיננה לו המערכת את פסוקי הפרשה, בהתאם להנחייתו של זלמן.

"איך עבר עלייך היום?", התעניין זלמן.

"ברוך השם בסדר גמור", ענתה ציפורה, מנסה נואשות להיזכר מה מההתרחשויות שלה עם זלמן התרחשו במציאות ומה במציאות המקבילה, "ואיך עבר עליך?"

"ברוך השם. למדנו טוב היום. הספקנו הרבה".

"הוא הגיע היום להיכל הישיבה? הרב צבי גדקוריץ, החברותא?" ציפורה זכרה שהחברותא של בעלה לא הרגיש טוב בתחילת השבוע וטפחה לעצמה על השכם על שזכרה.

"לא. הוא לא הגיע, הרב גדקוריץ. כל הכבוד שזכרת. הוא מרגיש נפלא אבל המערכת שלו מאותתת שהוא עדיין חייב מנוחה, ללא נימוקים".

"אוי ואבוי".

"כן. נכון".

"אומרים שאם המערכת מאותתת על בריאות בלי למקד את הבעיה, מדובר במחלה חשוכת מרפא".

"אולי. ואולי לא".

"מה זאת אומרת?"

"יתכן שהמערכת מנסה למנוע ממנו לחזור לשגרה בשל עניינים אחרים שעדיין לא בא זמנם להתגלות. גם זה קורה".

"הבה נקווה. רגע, אם הרב צבי לא הגיע, אז עם מי למדת?", התעניינה.

"עם הרב צבי".

"לא נכון", התפעלה מההברקה.

"נכון, ונכון".

"המערכת בנתה לך את הגרסה הווירטואלית של הרב צבי כדי שתלמדו בחברותא?"

"בדיוק".

"אז כן מרשים לכם להפעיל את המערכת בתוך הכולל?"

"קיבלתי אישור חריג".

"ואיך היה?"

"כביר".

"יותר טוב מהמציאות?"

"ברור. צבי הווירטואלי ידע את כל הש"ס ואת כל הראשונים. כשהצגתי לו סברה הוא סרק את כל המאגר התורני כדי להגיב עליה. והכול בשניות בודדות".

"תספר לו על זה?"

"כבר דיברנו וכבר סיפרתי. אל תשאלי. הוא היה בבית ולמד עם גרסה ווירטואלית שלי, משופרת. הוא ביקש מהמערכת שתבנה אותי ככה שלא אהסס לחלוק עליו מכל וכל ולהפריך את דבריו וסברותיו. הוא סיפר לי שמעודו לא חווה חוויית לימוד כה מסעירת מוח ומענגת לב. הגענו לחידושים מפליגים, הוא טוען ומתחנן שגם במציאות, אחרי שהוא יחזור ללמוד איתי באמיתי שלי, לא אהסס לחלוק עליו...".

"נשמע טוב. אבל למה שתחזרו ללמוד ביחד בחיים המציאותיים אם כל אחד מכם יכול ללמוד טוב יותר עם הגרסה המקבילה של החברותא? תלמד אתה עם צבי הווירטואלי ושצבי ילמד עם זלמן הווירטואלי. הרי שניכם יוצאים נשכרים".

"בכל זאת".

“בכל זאת מה?”

“בכל זאת, שניים שיושבים ולומדים שכינה שרויה ביניהם. אין תחליף ללימוד האנושי. כמו פעם. אבל מה כן, ציפורה, עשינו מקודם משהו מאתגר מאוד”, שיתף אותה.

המערכת עדכנה אותו לפני בואו, בעודו מונע על הרצועה בכביש הרצועות, שציפורה מחקה את כפל העלבונות של שיחת אחרי הצהריים, והמליצה לו לא לבקש עוד מידע על סיבת מחיקת העלבונות. זלמן ציית להמלצות המערכת. העיקר שהעלבון מאחוריו. רוח של נינוחות שרתה עליו. האנרגיה שלו היתה מישורית. לפני שעה קלה ביקש מהמערכת ארוחה מאוזנת תזונתית. תוצאותיה החיוביות ניכרו אף הן בשיחה הקולחת.

“מה אתגרתם?”, התעניינה. תחושת השחרור שהרגישה כשעודכנה כי זלמן כלל לא קיבל את שיחת הקרב, השפיעו לטובה על מצב רוחה.

“אחרי ששלחתי לך צבי את תוצאות הלימוד המשותף שלנו במערכת הפרטית שלי, והוא העביר לי את תוצאות הלימוד המשותף שלנו במערכת הפרטית שלו, ביקשנו יחד מהמערכת 'בקשת שתי ישויות מאוחדת', שתציב את הגרסה הווירטואלית שלי מול הגרסה הווירטואלית שלו, לליל שימורים של לימוד”.

“ביקשתם לעשות משמר בין החברות הווירטואליות?”, התלהבה ציפורה.

“בדיוק. נתנו לנו, כלומר להם, את הסוגייה הכי קשה במסכת יבמות, הוספנו להם לתפריט את חובת לימוד שיטות בעלי התוספות והראשונים, עם בקשה לפסול כל סברה שאינה תואמת את המסקנות ההלכתיות עד לאחרוני האחרונים. ולכל זה להוסיף, כמובן וכמובן, את התרכובת הכישרונית-מנטלית הייחודית שלי ואת התרכובת הייחודית הכישרונית-מנטלית של צבי. מה אגיד לך, ציפורה, הולך להיות שמח”.

“איך תצליח להירדם? איך לא תרצה לעקוב אחרי הלימוד? אני מניחה